

זמר עזמות

את הפסוק הזה קיימתי הפעם בענין „אספת-הנביאים“ בתל-אביב.

לא נסעתי לשם ולא שלחתי את בא-בתי ל„זעיר-אנפין“ של ה„פרלמנט“ שלנו, אעפ"י שידעתי טראש ונקל היה להבין מתחילה כי יהיה שם „שמת“ ופטרור בלא „סקנדל“ אי-אפשר.

אחד הקונסולים הגדולים בעירנו פנה למזכירו ביוכ שני זה בערב יו"ט, ובקש ממנו לנסע בערב לת"א ולמטר לו ולמטר לו „פול ראפורס“ (דו"ח שלם וטעמו רט) מאספת-הנבחרים.

— אללרייט !, ענה המזכיר היהודי לקונסול שלו, אני אסע.

עכבור רגעים מספר פנה המזכיר הזה לחברו בכונסוליה השוכה אחרת בעירנו ושאל מאתו בתילוי-פין אם יסע גם הוא לת"א.

— בודאי ו, ענה התליופון, הקונסול שלי מתענין מאוד לדעת הכל בכל וביתוד בענין המועצה-המתוקקת.

— החושב הנד להשאר שם כל הלילה או נוכל לשוב עוד הערב ?

על זה השיב המזכיר השני :

— אם יהיה „סקנדל“ אשאר שם עד חסוף, כמובן, ואם אין — נסתלק בהקדם.

הכנראה, שידעו זאת תריביווניסטים וגם ה„מופסוים“ שלנו והכינו „אטראקשיון“ כדבעי בליל הפתיחה כדי לעצר את המזכירים הירושלמיים וגם את כל הקהל „עד חסוף“.

לא, יודיו חשובים, בשביל „זה“ לא היה כדאי להפריח את הקהל לת"א.

וכשאני אומר כך, אין כוונתי על אספת-הנבחרים גופה, לא האספה גופה, אעפ"י שאיני רואה בה צורך בויותר עוד וכול אני להשלים עמה, אבל תוצאותיה מוטלות אצלי בספק גדול, „מועצה מתוקקת“ תחיה טמילא וגם זולתה...

והא ראיה ?

את הפסוק הזה קיימתי הפעם בענין „אספת-הנביאים“ בתל-אביב.

לא נסעתי לשם ולא שלחתי את בא-בתי ל„זעיר-אנפין“ של ה„פרלמנט“ שלנו, אעפ"י שידעתי טראש ונקל היה להבין מתחילה כי יהיה שם „שמת“ ופטרור בלא „סקנדל“ אי-אפשר.

אחד הקונסולים הגדולים בעירנו פנה למזכירו ביוכ שני זה בערב יו"ט, ובקש ממנו לנסע בערב לת"א ולמטר לו ולמטר לו „פול ראפורס“ (דו"ח שלם וטעמו רט) מאספת-הנבחרים.

— אללרייט !, ענה המזכיר היהודי לקונסול שלו, אני אסע.

עכבור רגעים מספר פנה המזכיר הזה לחברו בכונסוליה השוכה אחרת בעירנו ושאל מאתו בתילוי-פין אם יסע גם הוא לת"א.

— בודאי ו, ענה התליופון, הקונסול שלי מתענין מאוד לדעת הכל בכל וביתוד בענין המועצה-המתוקקת.

— החושב הנד להשאר שם כל הלילה או נוכל לשוב עוד הערב ?

על זה השיב המזכיר השני :

— אם יהיה „סקנדל“ אשאר שם עד חסוף, כמובן, ואם אין — נסתלק בהקדם.

הכנראה, שידעו זאת תריביווניסטים וגם ה„מופסוים“ שלנו והכינו „אטראקשיון“ כדבעי בליל הפתיחה כדי לעצר את המזכירים הירושלמיים וגם את כל הקהל „עד חסוף“.

לא, יודיו חשובים, בשביל „זה“ לא היה כדאי להפריח את הקהל לת"א.

וכשאני אומר כך, אין כוונתי על אספת-הנבחרים גופה, לא האספה גופה, אעפ"י שאיני רואה בה צורך בויותר עוד וכול אני להשלים עמה, אבל תוצאותיה מוטלות אצלי בספק גדול, „מועצה מתוקקת“ תחיה טמילא וגם זולתה...

והא ראיה ?

והנה בתוליופון ישר למשרד העליה ושאל אם „יא-שיוך האנזא“ נכנס באפן ליגאלי לארץ.

מתחילה לא הבין הפקיד האנגלי-היהודי שבמשי-ה העליה את שפתו, ואולם אחר ביאורים רבים בלשון ספק, ערכית ספק-אנגלית וצעקות על השפופרת המסכנה של התוליופון, קבל הפקיד העוזר של הקצין „פסק“ מייבועי ממשד-העליה, שלא יוספו לשאל שאלות שאין בהן ח פ י.

בקרתי בשבת העברה בכית אחד מיודי הטובים בת"א ומסביב לשלתן ישבו כל בני-הבית ובתוכם שתי בורות, ילדות נמש, מתלמידות הגמנסיה העברית, ועל מה מדברים עכשיו בחברה הבורגנית הטור-כה ? — על ה„סינמח“ ועל הסרט הנפלא של „בין המצרים“, על היריד ועל הקרנבל הפוריוני, ומ-מידא נתלגלה השיחה על ספרית „הבלש“.

קפצה אחת הבחורות ילדה נחמדה, ושאלה מאתו אם אני מזכיר את דתה פנים אל פנים.

— הוי, כמה חפצתי לראותו פעם... האם הוא דומה באיכות לתמונתו ?.

ואגב ספר האב כי אחד העסקנים היהודים בת"א היה מזכיר להבטיח לנכדיו הקטנים, שיומין את תד-הר לביתו :

— אנתנו רוצים, אמרו ההקטנים, רק לראותו...

והסכא קיים את הבטחתו, כדי לעשות נחתידות לנכדיו.

ובשבתנו בשבוע זה בטכניית של תלפיות, עלתה בדרך ילדה עברית אחת לנסע לבית-הספר ובידה תו-רת ה„כלש“ — „העינים המצוות“.

— אסור לילדה לקרא ספרים כאלה ! גער בה אחד ממזכירי תלפיות, ואולם הילדה הביטה עליו בתמהון ויא הבינה את סבת כל הכעס הזה.

ולמה נכחד ? — ביריד זה של עכשיו, מה שאיננו מועיט עקלמות ואיננו „דינמים“ המועזע את העצבים היענים, איננו נראה ואיננו נשמע.

הצעירים המתחנכים בעולם זה של ריקלמה ורעי-שנות ואחוזת-עינים — מו יודע מה פינו של הדור, ידם עתידים להקים ? בהקופה, אשר בה הג'אז דווקא איני ישה הפין, ועתוני ה„דטקטיבס“ (בלשים) בכל חי-

שונות דוחים את ה„כתובים“ ואת ה„מאזנים“, ובד-כין ש„שרלוק הולמס“ קודם לאוינטשטיון — קשה לצ-יור מה יהיה האידיאל שלהם.

מי מאתנו לא השתוקק „כד הוינא מליא“, להיות „כעלם בדמות“ גבור של אחד הספורים שקראנו, או של איזה מאורע שעל אודותיו הודיעו העתונים ?

כל אדם צעיר ציור לעצמו בדמוינו את קלסטר אדם המעלה, אשר להשגתו הוא שואף. „כזה ראת וק-דש“ — כך גם אנני ! רוצה להיות.

ולו הייתי עכשיו איש צעיר, הייתי תועה בהר-הורים, מה עליו לעשות בשביל להיות לגדול, למפור-טה. למשפוע בקרב הצבור וכדומה : אם להיות „התליון כקורפו“ או „ירמיתו“ השני ?.

וכשנכנסתי בשבוע זה למשרדי לפנות ערב, אמר לי הנער „איש אחד בא כמה פעמים ושאל על כנידו“.

— מי הוא זה ?

— איני יודע — ענה הנער — הוא שאל אם אפשר לראות את עימות.

— ומה אמרת לו ?

— שיבוא עוד מעט וימצא את כבודו.

לא היו רגעים מועטים והאיש הופיע במשרדי.

בישן קצת — כנראה לא ירושלמי כי אם אחד העולים.

— אדוני, שאלתי, מה הוא רוצה ?

— ובקול ערב ענני :

— אתה יודע היטב...

— איני יודע כלום.

— כיצד ? הן אתה מזכיר אותי.

— כלל וכלל.

— הן אתה מזכיר אותי בכל ערב שבת.

— איזה רעיון ! ומעולם לא הדפסתי את שמך.

— כודאי... הנך זחיר יותר מדי, אבל יודע אני לקרא בין השטין, אדוני !

— ופתאום בועף הוא קורא :

— אתה יודע את סודותי ומשתמש בהם לתקפני ביר-מתוכנן הארורים... נגמר, אדוני ! העם באתי לשום קץ באתי להרגה.

— זחו מסורף ! — חשבתו בלבי — עוד מעט יוציא

כצק מכיסו...

באותה שעת חייתי מגבורי ספרות „בלש“ וחד-עבתי בלבי : אוי לך ר' עימות ! לוייה יפה תהיה לך והרצת הכלתי-אתראי ימסר לידי הרופא ד"ר הרמן אי ד"ר רוזנטהל או ישלח לבית-לחם. וברוך דיין אבה !

ובמצבים כאלה, אין לחאר עד כמה גדול כח הדימיון העובד ופועל כמותך במהירות !

אמרתיו להתנפל על ברנש זה, להפכו ולפרק את זגו, ואולם קשה היה בשעת-מעשה לשחק מעשה „סי-נכה“ כאדו פולו או כ„זורו“ בשעתו בראי-נע „ציון“.

שעה-הכתובה הרחב מכדיל בניינו והדלת סגורה... ורקפה פתאומית מצדו היתה מן הנמנעות.

ואו, בקרירות-רוח המעויה לרוב במצבים כאלה, פניתי אליו בשאלה :

— כבודו מעשן ?

והנשתי לו קופסת סיגרות מתוצרת-הארץ...

השאלה הזו, הג'וסטה הזאת, עשו את פעולתן עליו במקלחת קרח. נמל סגרת „אביב או „לסוף“ — והזליק בשעה שאמרתיו לו :

— אני הנידון למיתה ואחת מעשן את הסגרת המסורתית !

והוספתי :

— אמור נא לי, תכובי, באיזה מאמרים גלית את סודותיך ? ליהפ"ת לפני בואך להרגני נפש תראה לו את תוכתותיך.

המטורף הוציא מכיסו נרתיק מלא קטעים משי-ערוי ב„דאר-היום“, שבהם מדובר על קפת וינת ועל יכה חפין, על תבונת שוטרים ועל פשיטת-רגל, ועוד נושאים כאלה, שאין בהם אף רמז לכל ה„סודות“ של המטורף.

ואולם הוא, בפנים קודרות, הקריא לפני בקול רם פסוקים שלמים ובכלום, אל-אלהים יודע ! ובפ-עט בפעם הפסיק ואמר :

— התראת... פשיטת רגל ! אתה מסתיר בין חיימיון אבל הדבר ברור כשמש בצהרים, מה יש כאן לבור עוד ? אתה יודע את הסוד. עומות יודע חבלה...

ואתה רוצה להודיע את קלונו ברכים... זהו נבלה לאשרי נרגע הכחור קצת : הנער נכנס בינתיים למשרד והמצב הוטב באופן ניכר.

— אינני, אמר לי המטורף, הפעם נתתי לך תגינה... אני, הוזהר לכל חשוב עוד לכסלך... השמעת ? שהיכה יפה עלי ועל עסקי-מסחרי... ואם אין מרת תהיה אחריתך !

ולאחר שורק עלי מבט זועם ואיום, יצא... ואני נשתי, כמו שנעלתי מאותו הבחור מפ"ת לפני עשר שנים הידות לתהרה.

למחרתו ברכתיו על הגומל והבפתתי לעצמי שלשה דברים :

לכלי לכתב על פשיטת-רגל לכלי לחכות למי-שריא במשרדי והעיקר — לבני לקרא מכתבי-משוגעים הנשלחים בדאר על שם „עומות ימ"ש“.

* * *

ולסוף — חרוי לכם מכתב קצר ויפה, שקבלתי לא הלילה ממטורף או ממחוסר-דעת כי אם מיהודי פקח ועי"ד ידוע בוו הלשון :

יש לי אליך, ר' עימות, שאלתחכם.

בזמן האחרון נחרבו נושעי יערות בקרן-הקימת שהלו על ים נסויים, פרזודנטים, לורדים ומלכים, יש יער פטר, מאסארוק, בלפור, צ'לינוב, ושינגטון ועיד — חוקי כמובן, מיעד הרצל. עכשיו נטעו האוסר מרלים יעה גם על שם הגנרל מו נ ש.

כל זה טוב ויפה, אבל, זוכרני שהיה לנו פה בארץ גם גנרל... מדוע לא ישתלו יער גל על שמו ? המזכרת תהיה כפולה : גם לכבוד הגנרל הידוע לכלנו ב„ידידותנו“ וגם לכבוד ה כ ס י, שהוש"קע בכל היערות שלנו יחד.

מאידך גיסא, יש אולי להקטין קצת את קצב הני-ס עת של היערות, כי מרב יערות לא יראו העצים, בכבוד רב, * * *

העתונות מודיעה כי 376 עו"ד נרשמו באופן רשמי בא"י, ושכחו להודיע כי 752 משפטים מתחלום בכל יום בא"י ע"ו עו"ד אלה.

גם ה„אדוקטים“ צריכים להיות...